

عنوان مقاله:

از تاریخ تا داستان؛ تحلیل عناصر مشترک بین تاریخ و داستان

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های تاریخی، دوره 4، شماره 3 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

محسن محمدی فشارکی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه اصفهان

فضل الله خدادادی - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

تئاتر، سینما، تاریخ، سفرنامه و خاطره از «روایت» بهره می گیرند اما داستان به شمار نمی آیند. در این گونه های روایت ابزار ارتباط متفاوت است هر چند ممکن است در اصل روایت تفاوت چندانی با یکدیگر نداشته باشند. تاریخ داستانی است که واقعیت دارد. برای مثال اگر از روی یک داستان فیلمی ساخته شود، یا نمایش نامه ای بر روی پرده اجرا شود، فقط ابزار بیان روایت عوض می شود. یعنی در همه این آثار «داستان» عامل زیر بنایی است. پس در همه آثاری که به شکلی نزدیک به داستان هستند می توان روایت را مشاهده کرد. تاریخ به خاطر نقل پی در پی حوادث که شاهان و امیران، قهرمانان آن هستند به داستان نزدیک می شود و در تاریخ عنصر روایت به کار می رود که توالی زمانی دارد. علاوه بر این «گفتگو»، «حقیقت ماندی»، «صحنه سازی» و «کشمکش» از عناصر مشترک بین داستان و تاریخ است. اما داستان به دلیل این که با ظرافت هنری ساخته می شود و دارای قاعده و قانون خاص است (مقدمه، پیرنگ، شخصیت پردازی، فضا سازی و...) به مقوله هنر تعلق دارد در حالی که تاریخ چون همانند داستان، هنری و با قاعده ساخته نمی شود، به مقوله علم تعلق دارد. پژوهش حاضر به بررسی و تحلیل عناصر مشترک بین داستان و تاریخ می پردازد. یافته های پژوهش حاضر حاکی از آن است که داستان و تاریخ از زمان ارسطو با یکدیگر ارتباط داشته اند و هنوز هم این ارتباط میان این دو قالب وجود دارد.

کلمات کلیدی:

داستان، تاریخ، روایت، حقیقت ماندی، گفتگو، تخیل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1327176>

